

Zsennye – Budapest – Bécs – Apajpuszta

„...az emlékek száz ideje van”

Huszárik Zoltán forgatja a Szindbád-filmet

Az esemény jön és elszűn / S az emlékek száz ideje van... — ezeket a Weöres Sándor-sorokat írta mottóul Huszárik Zoltán a Szindbád forgatókönyve elé. Ilyen suhanós léptű, emlékekben felolvadó, légius színekben játszó filmnek szánja első nagy munkáját. Krúdy világának képekbe való átköltését a fiatal rendező.

Hosszú előkészület, gondolkodás, keresgélés nyomán — ez a mai az első forgatási nap. A mélyzöld tónusban ékeskedő gyönyörű zsennyei parkban áll az ősi, romantikusan barokk Bezerédy kastély, mely ma a képzőművészeknek nyújt, mint alkotóház, azilumot. Ábrándos hangulatot illatozik magából a buja milió, s amikor elsőnek egy hófehér csipkés múlt század végi ruhába öltözött karsú lányt látunk lefelé jönni a kastély lépcsőin, kezében lenge napernyővel, félreismerhetetlenül olyan érzésünk támad, hogy abban a korban járunk mi magunk is, csakugyan, amelyben Szindbád világa egyedül elképzelhető.

Ez itt a Nussdorf-ház eszerint, s a lány a Nussdorf kisasszonyok közül az egyik. Hamarosan előlben a másik is, s aztán Szindbád elegáns alakja tűnik fel a park lombjai közt rejtező sétányon. A két kisasszony nem sokkal később már merengő tekintettel hallgatja, hogy a gallér az Anyegin, vagy talán Childe Harold sorait szavalja nekik. S aztán Szindbádnak hirtelen új ötlete támad: a könyvüzletben kis füzet került kezébe, amely a francianégyes pon-

tos lépésleírását foglalja magában. *Próbáljuk meg...* De az előkelő kisasszonyok elébb szabadkoznak: *nem való!* Aztán amikor ráállnak, szívből lelkesednek: ez a világ legszebb tánca.

Kimelegedve, mosolyogva, lábujjhegyre ágaszkodva, térdben kecsesen meghajolva sasszéznek Szindbáddal a tisztáson az öreg fa alatt. Szindbád kötelességtudóan bemondja a figurákat: *tourdamée!*...

És ki a negyedik? Nussdorf-papa csontnyelű sétatálcája, amelyet leszúrtak a földre, az helyettesíti a másik férfit... Különös egy négyes, bolondos, bájos mozzanat.

Alkonyattájt a ház melletti kertben felhangzik a Nussdorf bácsi fuvolója. Régi német románcokat csal elő az elefántcsont-billentyűkön. Aztán szétszedi, olajozgatja, ápolja, dédelgeti a kedves flótát. Ilyen halk muzsikával, szállongó verssorokkal, pillejárású tánccal körülfont ősi kúria ez a Nussdorf-ház.

A jelenet után Nussdorf bácsi leveti az elmúlt világ levegőjét felidéző ruházatát, s civilt ölt: mai öltözéket. Letelepszik az egyik nagy fa lombja alá, s papírlap-kötegeket rak az asztalra. Azok is verssorok, amelyeket e papírlapokra róttak. Nussdorf bácsi föléljük hajol, mormolja őket, s mintha csiszolgatná, javítgatná rajtuk a dallamokat. Mert Nussdorf bácsi nem más, mint *Zelk Zoltán*, a szerett költő, aki a rendező hirtelen, játékos ötletből támadt felkérésére szerepet vállalt az első magyar Krúdy filmben.

Sas György

A művészek ebédelnek a parkban

Sára Sándor átérzéssel és gondos mérlegeléssel készül minden egyes jelenet felvételére

Nussdorf bácsi a kastély előtti kis kertben fuvoláját ápolgatja (Zelk Zoltán)

Huszárik Zoltán rendező felvétel előtt megvilágítja az egyik jelenet hangulatát

Francianégyes — hármásban. Középen Szindbád: Latinovits Zoltán

Fotó: Kotnyek Antal

